

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԶԱՐԴԵՐՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐԵԱԼ
ԱՆՑԻՊ ՓԱՍՏԱԹՈՂԴԹԵՐ
1915 – 1916

Հ. Ժադ Ռէթօրէ, Փրանսացի, Դոմինիկեան կրօնաւորներու կարգէն, 1914 Դեկտեմբերին Մուսուլ կը գտնուէր, երբ Օսմանեան իշխանութիւններէն կը բռնադատուի Տիարպէքիր փոխադրուիլ, երկու այլ ազգակից եւ միաբանակից վարդապետներու հետ: Լեզուաբան, արեւելագէտ, խորապէս ծանօթ Օսմանեան աշխարհին, Հ. Ռէթօրէ 73 տարեկան էր:

Դէպի Տիարպէքիր ճամբու ընթացքին, երեք բռնահանուածները, կանգ կ'առնեն Մարտին: Մաստիկ ցուրտ կ'ընէր այդ տարին: Մարտինի եւ շրջակայից կուսակալ Հիլմի Պէյ, մեր երեք Փրանսացի առաքեալներուն թոյլ կու տայ որ ցուրտ եղանակը Մարտինի մէջ անցընեն, որպէս բնակարան տալով Ասորի կաթողիկէններու պատրիարքարանը, որ թափուր էր իր բնակիչներէն....:

Անոնց կացութիւնը Մարտինի մէջ երկու տարիով կ'երկարաձգուի, դիւանագիտական լուծում մը տալու համար այս երեք երրոպացիններուն, որ յատուկ իրավիճակ մը ունէին Օսմանեան կայսրութեան մէջ:

Մարտին կարեւոր կեղրոն մըն էր, իր բարձունքէն ընդարձակ դաշտագետնի մը իշխելով: Արեւելեան Անատոլուի, դէպի Սուրիա եւ իր անապատները նայող, հարստագոյն վայրերէն մին էր, մանաւանդ կրօնական ներկայութեամբ ուր միասին կը կենակցէին քրիստոնեաներ, առաքելական, կաթողիկէ, Ասորի, Հայ, հազարամեայ վանական-ճգնաւորական աւանդութիւններով:

Մարտինի բարձունքէն, աւելի ճիշտ պիտի ըլլար ըսել Ասորի պատրիարքարանի պատուհանի բարձունքէն, Դոմինիկ-

եան երեք կրօնաւորները, ականատես կ'ըլլան 1915 Ապրիլին սկսած Տեղահանութեան եւ Եղեռնի գրուագներուն: Բազմաթիւ խումբեր Մարտինէն կ'անցնէին Սուրիոյ անապատները նետուելու համար, որպէսզի նուազէին սովէն, տաքէն, չարչարանքներէն, շրջանի փայրագ իսլամներու յարձակումներէն....:

Ֆրանսացի եկեղեցականները, յաճախ առիթ ունէին խօսելու տեղահանուող թշուառներուն կամ անոնց հետ կապ ունեցող անձերու հետ: Յարաբերութեան մէջ էին նաեւ Թուրք, Քիւրտ երեւելի անձերու հետ, նաեւ՝ ներկայ այլեւայլ փոքրամասնութեանց ներկայացուցիչներու հետ:

Կային փախստականներ, տեղւոյն վրայ կատարուած կոտորածներ, առանց յարգելու տեղահանութեան ծրագիրը... Փախստականները պատսպարան մը կը փնտուէին, ստոյդ ջարդէ ազատուելու միջոց մը, կային, սակաւ թիւով իսլամութիւն ընդունողներ, որպէսզի կեանքերնին խնայուի:

Ի մի հաւաքելով իր բոլոր լսածներն ու տեսածները, Հ. Ռէթորէ բաւական հետաքրքրական գրութիւնն մը կը հրատարակէ -Les chrétiens aux bêtises- (Քրիստոնեանները գազաններուն նետուած): Այս գրութիւնն է որ այս օրերուս լոյս տեսած է ՄԱՐԳՕ ԻՄՓԱԼԻԱՅՅՈՅԻ հեղինակութեամբ -ՊԱՏՈՒՀԱՆ ՄԸ ԶԱՐԴԵՐՈՒԻ ՄԱՍԻՆ- - ԱՆՏԻՊԱԼԱՄՈՒՂԹԵՐ ԶԱՅԿԱԿԱՆ ԶԱՐԴԵՐՈՒԻ ՎԵՐԱԲԵՐՄԵԱԼ- (1915-1916) 254 էջերէ բաղկացած, ընդգրածակ յառաջարանով մը ճոխացած, որ իր կարգին փոքրիկ հատոր մը կրնայ կազմել, բազմաթիւ բացատրական ծանօթութիւններով:

Հ. Ռէթորէի, տաքը-տաքին գրած յուշերը, Մարտինի մէջ, Ասորի պատրիարքարանի պատուհանին մօտ, կ'արտայայտեն ժամանակի մշակոյթը եւ կարիք ունին լաւ հասկցուելու: Հոն կը զգացուի յուսաքրումը մարդու մը որ իր կեանքի պայքարը նուիրած էր արեւելքի քրիստոնեաններուն եւ յանկարծ իր այս աշխարհը փուլ կու գայ... Հ. Ռէթորէ լաւ կը ճանչնար օսմաննեան եւ իսլամական աշխարհը. առանց յաւակնութիւններու գրի առնուած յուշեր են, կեանքի դժուարին պայմաններու մէջ: Այն ինչ կը վերաբերի աւելի լայն պատմական տեղեկութիւններու, կղզիացած մարդու մը խոհեմութեամբ կը մօտենայ, վստահ հաստատելով միայն իր ականատեսի վկայութիւնները, որ կը կատարէ արեւելքան ոճով, վառվուուն եւ տպաւորիչ եւ շատ հաղորդական: Շատ կարեւոր յուշեր եւ փաստաթուղթեր են տրուած ջարդերու ժամանակակիցի մը եւ ականատեսի մը կողմէ:

**Շեշտելով հանդերձ որ Հայերն էին Եղեռնի գլխաւոր զու-
հերը, քանի երիտասարդ թուրքերը կ'ուզէին արմատախիլ
ընել ընդմիշտ անոնց անկախութեան ձգտումներն ու ինքնա-
վարութեան փափաքները, Հ. Ռէթորէ, որ կը յիշէ նաեւ քրիս-
տոնեայ այլ փոքրամասնութիւններու տեղահանութիւնն ու կո-
տորածը, անշուշտ յարգելով անոնց թուական համեմատու-
թիւնը. թուրքերը կ'ըսէ ան, չխնայեցին ոչ առաքելականին,
ոչ կաթողիկէին, ոչ բողոքականին, ոչ յոյնին ոչ ալ ասորիին.
անոնք օգտուելով համաշխարհային Առաջին պատերազմի խառ-
նակ կացութենէն եւ յատկապէս Գերմանիան դաշնակից ունե-
նալու մեծ պատեհութենէն, կանոնաւոր ՅԵՂԱՅԻՆ ՄԱՔՐԱ-
ԳՈՐԾՈՒԻՄ կատարեցին, երբ տակաւին այդ բառը մարդոց
միտքին մէջ գոյութիւն չունէր:**

Համեմատաբար դարերով գոյացած քիչ թէ շատ խաղաղ
կենակցութիւնը հայերու, թուրքերու, քիւրտերու եւ այլ քրիս-
տոնեայ փոքրամասնութիւններու միջեւ անատոլիան եւ Հայ-
կական պատմական հողերուն վրայ, մէկ օրէն միւսը կու գայ
ունակոխուելու ՅԵՂԱՅԻՆ ՄԱՔՐՈՒԹԵԱՆ պատրուակով եւ
Հազարամեակներէ ի վեր այդ տարածութիւններուն բնիկները
կը դառնան սպանդի եւ տեղահանութեան առարկայ:

Գիրքին հեղինակը՝ Իմփալիացցօ, երբեք չտարակուսելով
Հանդերձ Եղեռնի պատմականութեան, կը փորձէ անկողմնա-
կալ, երբեմն կասկածելի դիրքորոշում ցոյց տալ Հայկական եւ
թրքական տեսակիտներուն, առանց վիճաբանութեան առիթ-ներ
ստեղծելու: Անատոլուի քրիստոնեաներուն պարապումը՝ կը գրէ
հեղինակը՝ կարճ ժամանակի մը մէջ, հետեւանքն էր այն
դարաւոր արժէքներու տակնուվրարութեան, երբ քրիստոնեա-
ներ, հրեաներ եւ իսլամներ կրնային դարերով միասին ապրիլ:

Գործնականին մէջ, կ'ըսէ հեղինակը, Երիտասարդ կոչ-
ուած թուրքերը, ներծծուած ժթ դարու ազգայնամոլութեամբ
եւ յատկապէս գերման ցեղային գաղափարախօսութեան հար-
կատու, կը դաւաճանեն օսմաննեան սկզբունքներուն, կայսրու-
թեան զանազան ՄԻԼԼԻԹՆԵՐՈՒ գոյութեան:

Հեղինակը կը յիշէ Թիւրկիւղ ԷՕԶԷԼի դիտողութիւնը
1988ին երբ ան վարչապետ էր: - «ԺԹ դարուն Անատոլուի
մէջ բացուած միսիոնարական դպրոցները, քրիստոնեաներուն
անկախութեան ձգտիլ կը սորվեցնէին: Համայնքային կառոյ-
ցը վերջացած կարելի էր նկատել... Հայերը ապատամբեցան
իրենց կարգին, եւ պարտուեցան. այս է թերեւս պատճառը որ
այս ժամանակավրէպ Հայկական Հարցը այժմէ ականութիւն մը

ունի: Ի վերջոյ կարգ մը քրիստոնեայ ազգեր անկախութիւն ստացան (Պալքաննեան թերակղղիին մէջ) բայց կորսնցուցին Անատոլուն։ Ակզբնական մեղք մըն էր, վտանգ մը ծանրակշիռ...»:

Էօզալ, համադրելով Քէմալական Թուրքիայի տեսակէտը, կը համեմատէ Պալքաններու պարագան Անատոլուի հետ եւ բնական հետեւանք կը նկատէ հայոց ցեղասպանութիւնը, ոչընչացումը իր պատմական հողերէն, որուն մասին խօսիլն իսկ, ժամանակավրէպ է թուրք պատմագէտին համար... եթէ Պուլկարիան եւ Յունաստանը անկախութիւն չառնէին 1830ական թուականներուն, մենք պիտի չկոտորէինք Անատոլուի հայերը եւ քանի խախտեցաւ Օսմաննեան կայսրութիւնը, պէտք էր կերտուիլ այսօրուայ Թուրքիան...

Մարգօ իմփալիացցօ կ'եզրակացնէ իր հատորը մօտաւորապէս հետեւեալ գաղափարներով։ - Որեւէ ցեղային մաքրագործում, ցեղասպանութիւն, զանգուածային կոտորած, ինչ պայմաններու ներքեւ ալ գործուած ըլլայ, անհրաժեշտօրէն ՊԱՏՄՈՒԹԵԱՆ յիշողութեան մէջ պէտք է մտնէ որպէսզի որեւէիցէ կերպով, եւ որեւէ այլ ժողովուրդի դէմ չկրկնուիր....:

Հ. ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ՎՐԴ. ՊԶՏԻԿԵԱՆ